

М р і ї.

У дитячі любі роки,
Коли так душа бажала
Надзвичайного, дивного,
Я любила вік лицарства.

Тільки дивно, що не принци,
Таємницею укриті,
Не вродливі королівни
Розум мій очарували.

Я дивилась на малюнках
Не на гордих переможців,
Що, суперника зваливши,
Промовляють люто: „здай ся!“

Погляд мій спускав ся нижче,
На того, хто розпростертий,
До землі прибитий списом
Говорив: „убий, не здам ся!“

Не здавався мені величним
Той завзятий, лишній лицар,
Що красуню непокірну
Взяв оружною рукою,

Але серце чарувала
Бранки сьмілива відповідь:

„Ти мене убити можеш,
Але жити не примушиш!“

Роки любії дитачі
Як весняні води зникли,
Але гомін вод весняних
Не забудеться по вік.

Він було мені лунає
У безсонні довгі ночі
І еднасть ся так дивно
З візерунками горячки:

Мріє стеля надо мною,
Мов готичне склепіння,
А гілки квіток сплелися
На вікні, неначе ґрати.

Від вікна до мене в хату
Червопасте світло внало, —
Чи то вуличне світло,
Чи то полески пожежі?

Що се так шумять невпинно?
Навісний, безладний гомін!
Чи в крові горячка грає,
Чи війна лютує в місті?

Чи се лютий біль у мене
Тихий стогін вириває,
Чи то стогне бранець-лицар,
Знемагаючи на рани:

„Хто живий у сьому аміку?
Хто тут має серце в грудях?
Другом будь, віди на вежу,
Подивись на бойовиско!“

Подивись на бойовиско,
Хто кого перемагає?

Чи над лавами ще веть ся
Корогва хрепцата наша?

Коли ні, — айву завої!
Хай джерелом кров поллеть ся,
Будь проклята кров ледача,
Не за рідний край пролита!

Ні, я чую наше гасло!
Ось воно все голоснійше...
Завяжіть тіснійше рани,
Шкода кров губити марне!..⁴

Так дитячі мрії грали
Між примарами горячки,
А тепер? — горячка зникла,
Але мрії не зникають.

І нерас мені здасть ся,
Що сижу я у полоні,
І закута у кайдани
Невгдимую рукою.

Що в руці у мене зброя
Неполомана зосталась,
Та порушити рукою
Не дають мені кайдани.

Глухо так навколо, тихо,
Не шумить горячка в жилах,
Не вчуваєть ся вдалека
Дикий гомін в бойовиска.

Так і хочеть ся гукнути,
Наче лицар мрій дитячих:
„Хто живий? Зійди на вежу,
Подиви ся на около!

Подививсь, чи в полі видко
Нашу чесну короговку?

Коли ні, не хочу жити,
Хай мені відкриють жилу,

Хай джерелом кров полить ся,
Згину я від згуби крові.
Будь проклята кров ледача,
Не за чесний стяг пролита!..."

Львів 18/ХІ 1897 р.

